

● Canadas brun- og sortpel-sede attraktioner stod på det nærmeste i kø, da to danske bjørnespottere fik fuld valuta på oplevelseskontoen

# Bjørnene og måne- manden

Allerede mens de snoede og stejle lan- deveje fører os fra den amerikanske stat Montana frem mod bjørneland i den canadiske provins Alberta, får vi gentagne gange at vide, at vi på ingen måde skal forvente at se det, vi er kørt flere tusinde mil efter.

De godmodigt udseende og dog dræ- bende ugæstfrie kæmpebamser, der le- ver i bjergene i det nordlige USA og Ca- nada, holder sig åbenbart helst for sig selv. Flere af passagererne i de endeløse flokke af autocampere fortæller med opgivende blikke, at de har kørt rundt i flere uger uden at se så meget som en vildfaren pote endnu.

Den slags informationer er altid be- kræftende og motiverende. Så vi ruller ind i nationalparken Banff med vinduer- ne helt nede og snudeskaftet så langt ude i den berusende rene luft, som det nu kan forsvares, når man det meste af tiden er omgivet af grantræer, der får telefonma- ster til at minde om tændstikker.

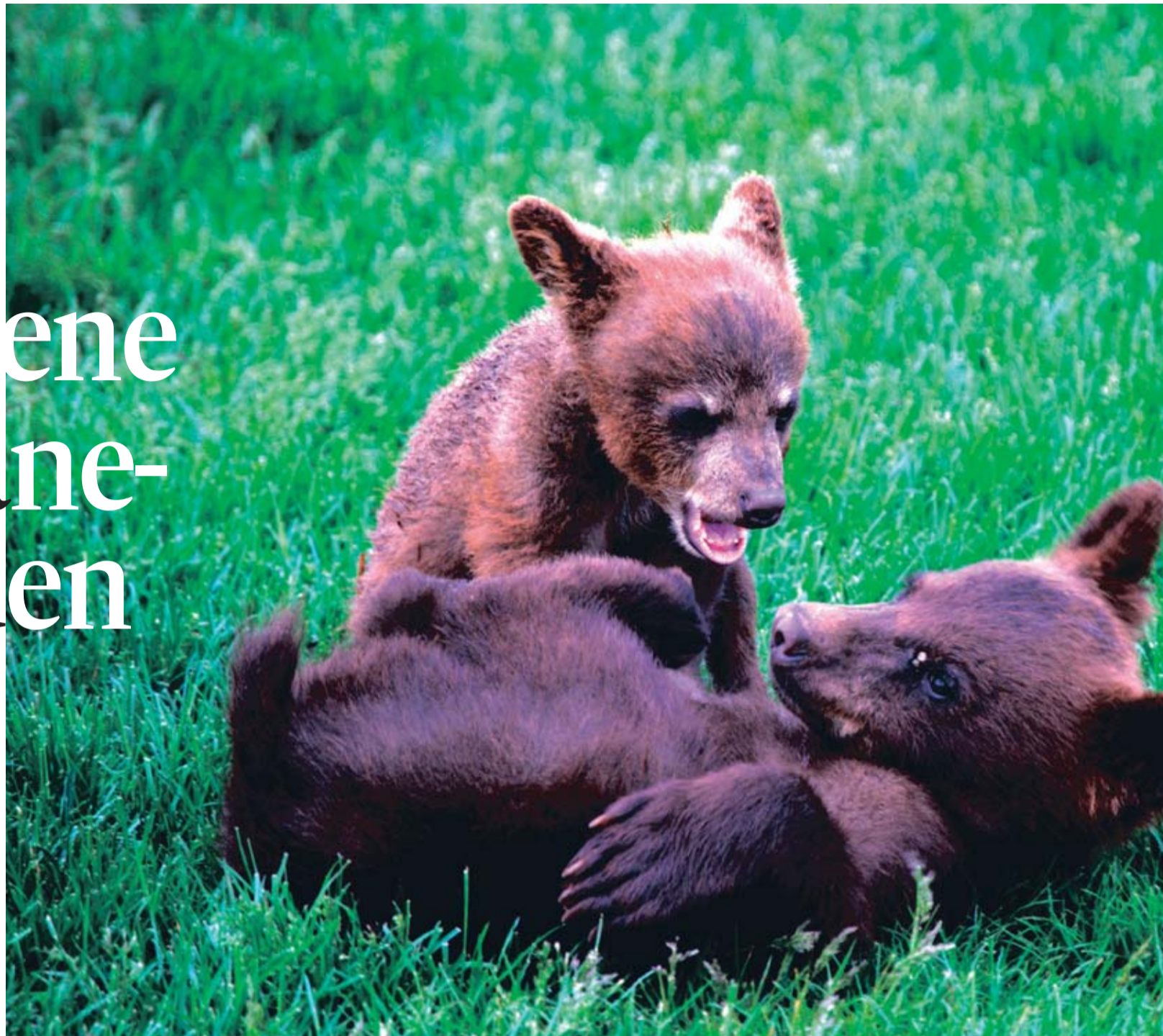
## Det perfekte skud

Hverken tålmodighed eller koldt vand i blodet har fået plads på én af de tom- me sæder bag i bilen, og min køreglade kammerat bag rattet begynder allerede efter to timer at brokke sig over mine talenter som bjørnespotter, min militær- uddannelse som signalmand til trods. Han er bosat i Norge og hjemmevant med barsk natur, men kan dog alligevel ikke selv komme med nogen gylden op- skrift på succes, da jeg begynder at tabe modet.

Jeg gør ellers mit for at lokalisere pels mellem grene, stubbe og tuer, der suser forbi med 100 kilometer i timen. Nej, selvfølgelig kun 60 kilometer i timen. Der er nemlig hastighedsbegrænsning i parken, så man ikke kører ræs og skræm-

” Naturligvis skal jeg tage et billede, så denne helte- eller idiotdåd kan bevises for eftertiden. Men det er svært at fokusere, når man konstant holder øje med den mindste muskelbevægelse hos et dyr, der årligt slår bunker af turister ihjel. Vovemodige og dumdri- stige turister som min ven.

Fra artiklen



At møde en bjørnefamilie med to legende unger er en yderst sjælden oplevelse.

mer hverken de sorte bjørne eller grizz- lybjørnen.

Jeg pralede inden rejsen med mit fan- tastiske falkeblik, som virkelig kommer på en prøve i dette fortryllende sub-alpi- ne landskab. Når man kører på bjørne- jagt, skal man dog også holde øjnene på vejen. Ind imellem betaler det sig. Og ef- ter knap fire timers asfaltrundfart skriger jeg ”bjøøøøørn” af mine lungers fulde kraft.

200 meter fremme står en baryler, som jeg ærligt må indrømme kunne have væ- ret af begge køn. Den leder efter føde i vejkanten. Altså den slags, der gror og ikke smides der. Vi kører lidt tættere på og stopper ca. 50 meter fra den og håber, at kameraet har en af de gode dage og ikke dugger til på grund af den forbi- strede aircondition, som har ødelagt indtil flere perfekte skud.

## Dumdristigt stunt

Vi har naturligvis fået en hel bunke bro- churer med regler og retningslinjer for- ud for besøget i parken. Men min kam- merat har ikke tænkt sig at forspilde chancen for at komme lidt tættere på. Et scenarium jeg allerede på forhånd havde forudset og frygtet. Men at tale ham fra det ville blive sværere end at iføre bjør- nen balletsko og få den til at gå på line.

Jeg siger flere gange, at jeg ikke åbner dørene, hvis den angriber. ”Bare rolig, det gør den ikke. Jeg har helt styr på det”, understreger han, mens han går ud foran køleren og tager bestik af situationen. Jeg er ved at svede syningerne op på mit sæde, da bjørnen vender sig om og med

et bestemt lille nik gør opmærksom på, at den har set os.

Naturligvis skal jeg tage et billede, så denne helte- eller idiotdåd kan bevises for eftertiden. Men det er svært at foku- sere, når man konstant holder øje med den mindste muskelbevægelse hos et dyr, der årligt slår bunker af turister ihjel. Vovemodige og dumdristige turister som min ven.

For at sætte trumf på stupiditeten be- slutter min ven at moone bjørnen. Altså at trække bukserne ned og vise den to styks blege, danske balder. Ikke fordi han har noget mod bjørnen eller agter at tirre den. Sådant en gestus har han bare

givet alle de store attraktioner hele vejen fra New York og over dette fantastiske kontinent.

Bjørnen tager det helt roligt, inden den vender sin ligeledes lodne ende til os og begynder at mosle sig tilbage ind i vildniset. Inde i bilen er der eufori som efter en vundet svenskerlandskamp. Hvor heldig har man lov at være på sin første dags bjørnejagt. Og tilmed med li- vet i behold.

## Som at vinde i lotto

At heldet følger den enfoldige, får vi efterfølgende bekræftet i en grad, der overgår alle forventninger. De efterføl-



Nogle siger, der gemmer sig guld for enden af regnbuen. I dette tilfælde var guldet en sort bjørn.



Vi kom tæt på - ca. fem meter fra den ene bjørn med bil- dørene lukket. Og det føltes meget, meget tæt på, selv om der ikke var optræk til ballade.